

Той ще опише точно и сектантите, и поведението им, симпатиите на читателите ще бъдат на страната на Ирина, Борис Морев, фон Гайер и др. Поведението на двамата писатели в чисто граждански аспект по-късно ще им помогне да запазят, доколкото е възможно, интелектуалната си честност и свобода. И двамата няма да могат да търпят бездарията и ще имат сходни възгледи относно организацията и функционирането на Съюза на българските писатели. Ще желаят в него да членуват като действителни членове само наложили се с книгите си автори, а не всеки, който пожелае или има партийни заслуги за това. Димитър Димов през 1964 г. ще стане най-добрият и достоен председател на СБП, докато никой не е бил в състояние да убеди Емилиян Станев да заеме този пост. И двамата писатели ще опитат перото си в драматургията. Димитър Димов оставя три пиеси – „Жени с минало“, „Виновният“ и „Почивка в Арко Ирис“. Емилиян Станев през целия си творчески път ще носи в себе си идеята за пиеса и ще остави незавършена пиесата си „Насън и наяве“. Известно е, че Димитър Димов е замислял да напише роман за Яне Сандански, чийто племенник се явява, но не успява да осъществи идеята си поради ранната си смърт. Пишейки за Сандански, той вероятно е щял да опише и борбите за освобождение на Македония. Малко хора знаят, че Емилиян Станев дълго е носил в себе си идеята да създаде роман за Яворов като дух, като тип интелектуалец в нашата култура, като комита. Интересно, какви романи биха създали двамата писатели и дали идеите им щяха да си кореспондират?

В настоящата работа бих искала да приведа документалните свидетелства за връзките между двамата писатели. По този начин, смея да се надявам, ще направя и опит за по-пълно осветляване на нравите и отношенията изобщо между писателите през изминалите 60 години. И така – кога точно е станало запознанството между Димитър Димов и Емилиян Станев? Вероятно през 1938 г. По това време Ем. Станев сътрудничи на вестника на Д. Б. Митов „Литературен глас“, а по-късно и на отцепилия се от него „Литературна седмица“. Току-що е издал първия си сборник с разкази „Примамливи блясъци“ при издателя Добромир Чилингиров. През същата година в края на 1938 г. - излиза и първата книга на Д. Димов - романът „Поручик Бенц“. Ето какво казва сам Ем. Станев в литературната анкета с Иван Сарандев: „По същото време 1938 г. - Димитър Димов издаде при Чилингиров „Поручик Бенц“. Там се запознах с Димов. Когато прочетох „Поручик Бенц“, написах една статия. Давах я тук, там, никой не иска да я печата. В статията казвах, че се е появил нов, талантлив